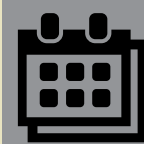

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1821 - Ελληνική Επανάσταση: ο Αλέξανδρος Υψηλάντης υψώνει επαναστατική σημαία στο Ιάσιο της Μολδοβλαχίας.

1920 - Ιδρύεται το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

1946 - Ο συνταγματάρχης Χουάν Περόν, ιδρυτής του πολιτικού κινήματος που έγινε γνωστό ως Περονισμός, εκλέγεται για πρώτη φορά πρόεδρος της Αργεντινής.

1962 - Θέμα παραίτησης της κυβέρνησης θέτει η Ένωση Κέντρου, όταν αποκαλύπτεται ότι άλλα 281 άτομα ενεγράφησαν παρανόμως στους εκλογικούς καταλόγους Χαϊδαρίου, 226 στη Νέα

Φιλαδέλφεια και 817 σε άλλες περιοχές της Αθήνας.

1968 - Υποχρεωτικό γίνεται με αναγκαστικό νόμο το προγαμιαίο πιστοποιητικό ιατρικής εξέτασης.

1981 - Ισχυρότατος σεισμός έντασης 6,7 βαθμών της κλίμακας Ρίχτερ με επίκεντρο τις Αλκυονίδες νήσους του Κορινθιακού κόλπου καταστρέφει την Περαχώρα Κορινθίας και συγκλονίζει την Αθήνα, οι κάτοικοι της οποίας διανυκτερεύουν σε δρόμους και πλατείες. Συνολικά 10 άτομα χάνουν τη ζωή τους ενώ δεκάδες κατοικησιασμένα κτίρια καταρρέουν στο Λουτράκι, την Κινέτα Αττικής και αλλού.

1983 - Το Ε/Γ Ο/Γ Χρυσή Αυγή βυθίζεται στον Κάβο ντ' Όρο παρασύροντας

στο θάνατο 28 επιβαίνοντες.

1994 - Η Βουλή των Ελλήνων με ομόφωνο ψήφισμα αναγνωρίζει, μετά από 70 χρόνια, την Γενοκτονία των Ποντίων, ορίζοντας την 19η Μαΐου ως «Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο»

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1934 - Χρήστος Λαμπράκης, εκδότης

1934 - Γιώτα Λύδια, τραγουδίστρια

1955 - Στιβ Τζορτζ, επιχειρηματίας

1956 - Τζούντιθ Μπάτλερ, φιλόσοφος

1972 - Θεόδωρος Κουρεντζής, Έλληνας διευθυντής ορχήστρας, συνθέτης και ποιητής

1989 - Κώστας Κουφός, καλαθοσφαι-

ριστής

1992 - Ν. Καρέλης, ποδοσφαιριστής

ΘΑΝΑΤΟΙ

1975 - Δημοσθένης Στεφανίδης, Έλληνας νομικός και πανεπιστημιακός

1980 - Γεώργιος Ανδριανόπουλος, Έλληνας ποδοσφαιριστής

1984 - Κούλης Στολίγκας, ηθοποιός

1985 - Γ. Γιάμαλης, ποδοσφαιριστής

1986 - Απόστολος Τσιτσάρας, πολιτικός

1993 - Μπόμπι Μουρ, ποδοσφαιριστής

1998 - Νίκος Καλούδης, πολιτικός

2000 - Μιχαήλ Ρουφογάλης, στρατιωτικός

2001 - Ρηνιώ Παπανικόλα, ραδιοφωνική παραγωγός

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ, 1934-2009

Είχε ανησυχήσει πολύ η δημοκρατική παράταξη όταν, το 1957 και στην έξαψη των παθών του μετεμφυλιακού κράτους, ανέλαβε ο Χρήστος Λαμπράκης την ηγεσία στις δύο δημοκρατικές εφημερίδες που ίδρυσε ο Δημήτρης Λαμπράκης, ο πατέρας του, στις δεκαετίες του '20 και του '30. Ήταν «παιδί ακόμη», θυμάται πολιτικός που και εκείνος πρωτοέκανε εκείνη την εποχή την εμφάνισή του στην πολιτική арένα της χώρας. Πραγματικά, ο Χρήστος Λαμπράκης ήταν μόλις 23 ετών, εντελώς άβγαλτος στην πολιτική πιάτσα, κι ας προερχόταν από ένα κατ' εξοχήν πολιτικό σπίτι της Ελλάδας, ένας νεαρός με αμφίβολα ενδιαφέροντα για οτιδήποτε άλλο εκτός από θέματα κουλτούρας και άγνωστος στους κυβερνητικούς και οικονομικούς κύκλους της Αθήνας. Είναι αλήθεια ότι στα γενέθλιά του, το 1954, ο πατέρας του του ανέθεσε τη διεύθυνση του εβδομαδιαίου «Ταχυδρόμου», αλλά αυτό δεν μετρούσε για τον πολιτικό κόσμο, καθώς το περιοδικό ήταν από τα λεγόμενα «ποικίλης ύλης», μη πολιτικό.

Μέσα σε λίγες εβδομάδες είχε γίνει κύριος όλης της εκδοτικής διαδικασίας προ καλώντας κυριολεκτικά ενθουσιασμό στα «τέρατα της δημοσιογραφίας» που στελέχωναν εκείνη την εποχή «Το Βήμα», τους Συριώτη, Φτέρη, Κοτσαρίδα, Παλαιολόγο, Βαρίκα κ.ά. Οι οποίοι- θα εξομολογηθεί αργότερα σε ένα «Σημείωμά» του ο Γιώργος Ρούσος- είχαν το αίσθημα ότι ο νέος ιδιοκτήτης και εκδότης, σε αντίθεση με τον αυταρχικό και επιβλητικό πατέρα του τον οποίο διαδέχθηκε, είχε ένα αίσθημα ανασφάλειας και τους πλησίαζε με δέος. Και όμως, τότε όπως και πολλά χρόνια αργότερα οι δημοσιογράφοι που δούλευαν στα έντυπά του ήταν για τον Χρήστο Λαμπράκη «συνεργάτες του» και ήθελε όλοι να τους βλέπουν έτσι, όπως εκείνος.

Η αλήθεια είναι ότι δούλευε κάπως περίεργα. Σε αντίθεση με τον πατέρα του ο οποίος έγραφε το άρθρο του με ανοιχτή την πόρτα του γραφείου του, στο οποίο τα μεσημέρια σύχναζαν πολιτικοί και φίλοι του Δημήτρη Λαμπράκη, ο Χρήστος εργαζόταν με την πόρτα κλειστή. Ήθελε την απομόνωση, διηγούνται παλαιοί συντάκτες της εφημερίδας.

Είχε και κάποιο άλλο προσωπικό χαρακτηριστικό ο Χρήστος Λαμπράκης. Δεν περπατούσε. Ετρεχε. Ανεβοκατέβαινε στο γραφείο του τρέχοντας ακόμη

και όταν μεταφέρθηκε αυτό στους άνω ορόφους που στη δεκαετία του '70 προστέθηκαν στο κτίριο της Χρήστου Λαδά. Το πάθος του όμως ήταν τα πολιτιστικά και η Παιδεία και ήθελε την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διάδοση των γνώσεων στη νέα γενιά, λέγει ένας φίλος του.

Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής είπε κάποτε στον τότε υπουργό του Γεώργιο Ράλλη ότι, αν είχε στην κυβέρνησή του δέκα Λαμπράκηδες, η Ελλάδα θα ήταν πολύ διαφορετική. Οι σχέσεις Καραμανλή- Λαμπράκη ήταν ενδιαφέρουσες. Εκτιμούσαν ο ένας τον άλλον και μάλιστα κάποιοι βουλευτές της τότε αντιπολίτευσης ως και διάβημα έκαναν στον Λαμπράκη «διερμνεύοντας την έκπληξη» του ΠαΣοΚ και του Κέντρου για την υποστήριξη που όντως παρείχαν «τα έντυπα του Συγκροτήματος» στον Καραμανλή.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου, όταν ήταν πρωθυπουργός, ρώτησε κάποτε έναν από τους στενούς συνεργάτες του Λαμπράκη πώς εξηγείται η στενή σχέση Λαμπράκη- Καραμανλή. Η απάντηση πρέπει να εντυπωσίασε τον τότε πρωθυπουργό. Ήταν η σωστή πολιτική του και η έμπρακτη μεταμέλεια του Καραμανλή- έστω και αν ο ίδιος δεν ήθελε να φαίνεται- για το κράτος της Δεξιάς που είχε δημιουργηθεί επί των ημερών της ΕΡΕ. Ο Ανδρέας κούνησε με περίσκεψη το κεφάλι του και δεν σχολίασε. Ο Ανδρέας πρέπει να απογοήτευσε τον Λαμπράκη. Είχε μεγάλες προσδοκίες για τον Ανδρέα Παπανδρέου και οι εφημερίδες του τον υποστήριξαν εντυπωσιακά από την ημέρα που σχηματίστηκε το ΠαΣοΚ προκαλώντας την οργή του αρχηγού του τότε Κέντρου Γεωργίου Μαύρου. Το Μέγαρο Μουσικής ήταν το πάθος του Χρήστου Λαμπράκη και ένιωθε μια προσωπική ικανοποίηση ότι ένα όνειρό του 40 και πλέον ετών πραγματοποιήθηκε. Αλλά ο Λαμπράκης δεν είδε ποτέ το Μέγαρο ως Με τη Μελίνα Μερκούρη Με τη Μελίνα Μερκούρη ένα κτιριακό συγκρότημα με ακουστικά άψογες αίθουσες μουσικής. Για εκείνον το Μέγαρο ήταν, όπως γράφει η Χαρά Κιοσσέ, «το μέσον, το εργαλείο ή σωστότερα, όπως ειπώθηκε, ο ατομικός αντιδραστήρας που θα μετέφερε τον πολιτισμό πέρα από τα στενά όρια της μικρής αθηναϊκής κοινωνίας». Ήταν- και το σπουδαίο είναι ότι πραγματικά έγινε- ο χώρος για μια ευρύτερης εμβέλειας μουσική και πολιτιστική παιδεία, προσιτή σε όλη τη χώρα.

Γεννημένος δημοσιογράφος, ένιωθε «τη φωτιά της είδησης και του σχολίου να καίει μέσα του» είχε πει για τον Χρήστο Λαμπράκη ο τότε διευθυντής του «Βήματος» Ανδρέας Δημάκος.

Ήταν ως άνθρωπος λιτός, επιλεκτικός στις φιλίες του, απεριόριστα συνεργάσιμος, μάλλον ακατάστατα ντυμένος και δεν τον ενοχλούσε αν σε μια δεξίωση πρεσβείας λ.χ. εμφανιζόταν με κοστουμι εργασίας φυσικά κάποιου ράφτη ή καταστήματος της Τζέρμιν Στριτ του Λονδίνου ή του Παρισιού. Περιπτώ να σημειώσουμε ότι ήταν άνθρωπος που δεν φοβόταν. Όταν τις παραμονές της χούντας- για την οποία ο στρατηγός ε.α. Ιορδανίδης από τις στήλες του «Βήματος» επεσήμανε από πολύ νωρίς ότι είναι έτοιμη να καταλύσει τη δημοκρατία- του υποδείχθηκε από τον ίδιο τον διοικητή του Αστυνομικού Τμήματος Κολωνακίου Δασκαλόπουλο- ο οποίος αποδείχθηκε αργότερα ότι ήταν στη κουντική ομάδα της Αστυνομίας- να «φυλάγεται», ο Λαμπράκης δεν πήρε κανένα μέτρο επειδή, όπως έλεγε και μάλιστα εις επήκοον όλων, «του ήταν αδύνατον να δουλέψει έχοντας στον νου του το ενδεχόμενο» της δολοφονίας ή της σύλληψής του. Το μπουμέρανγκ της σύλληψής του από τη χούντα είχαν δίκιο εκείνοι που τον προειδοποιούσαν. Το όνομά του ήταν στους πρώτους καταλόγους για συλλήψεις και τον αναζήτησαν νωρίς το πρωί της 22ας Απριλίου. Είχε προλάβει και κατέφυγε σε άλλο σπίτι, όπου όμως τον συνέλαβαν ύστερα από λίγες ημέρες. Δεν μίλησε ποτέ σε κανέναν για τις ημέρες που πέρασε σε αυστηρή απομόνωση στη φυλακή. Μόνο μία φορά του ξέφυγε και αποκάλυψε ότι είχε «εκπαιδεύσει» ένα ποντικάκι με ψίχουλα- τον μοναδικό επισκέπτη του στο κελί της απομόνωσης.

Δεν βγήκε σε καλό στη χούντα η σύλληψη του Χρήστου Λαμπράκη. Προκάλεσε μεγάλη εντύπωση και κατακραυγή σε δημοσιογραφικές οργανώσεις της Ευρώπης, σε Ευρωπαίους που είχαν λόγο και ισχύ στις κυβερνήσεις των χωρών τους, και η φυλάκισή του έκανε αίσθηση πολύ μεγαλύτερη από ό,τι η σύλληψη πολιτικών του Κέντρου, έλεγε αργότερα ο (τότε κρατούμενος) πρώην υπουργός Γιώργος Μυλωνάς.